

Arrest

**nr. 88 128 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MULDER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 november 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. De burgemeester van Baarle-Hertog neemt op 7 februari 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 13 februari 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 april 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 6 mei 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 07.11.2011 werd ingediend door: Naam: [I., K.], Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: [...] , Geboorteplaats: [...] , Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te [...] 2387 BAARLE-HERTOG

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 07.11.2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 2° van de wet van 15.12.1960). De aanvraag was echter onvolledig waardoor de burgemeester of zijn gemachtigde besliste te weigeren. Er werd dan ook een bijlage 20 zonder bevel genomen op 07.02.2012 dat aan betrokkene werd betekend op 13.02.2012 waardoor betrokkene een bijkomende maand de tijd kreeg om alsnog het ontbrekende bewijs van ziekteverzekering toe te voegen. Betrokkene gaf gevolg aan dit verzoek door op 7.03.2012 alsnog het bewijs van ziekteverzekering voor te leggen.

Uit nader onderzoek van de bewijsstukken blijkt nu echter dat wat betreft de bestaansmiddelen, betrokkene niet aan de vereisten blijkt te voldoen om het verblijfsrecht erkend te zien als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (zie art. 50, §2, 4° van het KB van 8.10.1981). De voorgelegde Nederlandse arbeidsovereenkomst was voor de periode van 01.09.2011 tot 29.02.2012. Concreet wil dit dus zeggen dat de tewerkstelling in het buitenland intussen verstreken is, waardoor het inkomen dat uit die tewerkstelling werd verworven uiteraard evenmin nog beschikbaar is.

Er kan derhalve niet gesteld worden dat betrokkene voldoet aan de bepalingen van art.40, §4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 dat stipuleert dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat zij gedurende haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Gezien al deze elementen in het dossier kan het rechttop verblijf dan ook niet worden toegestaan.

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.
[...]"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“[...] De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een weigeringsbeslissing tot inschrijving.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat hij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke redenen te kennen.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de burgemeester zich tot een algemene en standaardmotivering, die onvoldoende toelaat de deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen.

Verzoekster werpt derhalve de schending op van onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de artikelen 7 al. 1, 2°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing heeft men zich uitsluitend gebaseerd op de eenzijdige stelling dat geen inkomsten uit tewerkstelling voorhanden zouden zijn. Dit terwijl verzoekster sedert haar verblijf in België (september 2011) ononderbroken tewerkgesteld is en bewijst dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Op het vlak van de ziekteverzekeringen is eveneens aan alle vereisten voldaan.

Gelet op voorgaande heeft men wel degelijk op kennelijk onredelijke wijze besloten om aan verzoekster de aanvraag voor een verklaring van inschrijving te weigeren en het bevel af te leveren het grondgebied te verlaten.

De door verzoekster ingeroepen middelen dienen dan ook gegrond te worden verklaard.

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt niet aanvaard.

In de bestreden beslissing heeft men zich uitsluitend gebaseerd op de eenzijdige stelling dat geen inkomsten uit tewerkstelling voorhanden zouden zijn. Dit terwijl verzoekster sedert haar verblijf in België (september 2011) ononderbroken tewerkgesteld is en bewijst dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, Op het vlak van de ziekteverzekeringen is eveneens aan alle vereisten voldaan.

De aaneenschakeling van de onderscheiden contracten geven uiteindelijk meer zekerheid dan een zogenaamd contract voor onbepaalde duur dat in de huidige economisch moeilijke periode even zeer ten allen tijde kan worden opgezegd.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster het bewijs heeft voorgelegd dat zij sedert haar verblijf in België onafgebroken tewerkgesteld is. Er kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat hij niet zou hebben aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. De bewering dat

geen inkomsten uit tewerkstelling voorhanden zouden zijn is louter arbitrair, en niet door objectieve elementen gemotiveerd. Er wordt daarnaast niet getwijfeld aan de tewerkstelling van verzoekster.

Gelet op voorgaande is men niet op basis van een correcte feitenvinding en evenmin in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden aangenomen. Verzoekster verwijst in die zin naar het arrest dd. 21/02/2011 gekend onder het rolnummer RvV 61 499.”

4.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden als burger van de Unie in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat het inkomen uit de door verzoekster aangebrachte Nederlandse arbeidsovereenkomst niet wordt aanvaard als bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van deze wet, omdat deze overeenkomst is afgesloten voor de periode van 1 september 2011 tot 29 februari 2012 en de tewerkstelling in Nederland op het ogenblik van het nemen van de beslissing reeds verstreken was. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de bestreden beslissing haar niet in de mogelijkheid stelt de "duidelijke redenen" te kennen waarom haar een verblijfsrecht van meer drie maanden wordt geweigerd of dat de bestreden beslissing een algemene en standaardmotivering betreft die haar onvoldoende toelaat deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsverplichting zoals deze volgt uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

4.1.2.2. In zoverre verzoekster niet akkoord gaat met de motivering in de bestreden beslissing en stelt dat deze kennelijk onredelijk is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verzoekster diende op 7 november 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Zij maakte in het kader van haar verblijfsaanvraag, wat haar bestaansmiddelen betreft, volgende stukken over:

- een arbeidsovereenkomst met een in Nederland gevestigde onderneming voor de periode van 1 september 2011 tot en met 29 februari 2012;
- loonfiches voor de periode van 15 augustus 2011 tot en met 4 december 2011.

De Raad stelt vast dat uit de door verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag voorgelegde stukken blijkt dat zij slechts een tijdelijke arbeidsovereenkomst – met name voor zes maanden – voorlegde, welke op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds van rechtswege was geëindigd. Het kan bijgevolg niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder in de bestreden beslissing oordeelde dat verzoekster door te verwijzen naar haar inkomen uit tewerkstelling in Nederland in uitvoering van voormelde arbeidsovereenkomst niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Verweerder kon hierbij, op grond van artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ook rekening houden met het gegeven dat de regelmaat van de inkomsten niet blijkt. De Raad kan verder slechts vaststellen dat uit de door verzoekster aan het bestuur voorgelegde stukken niet blijkt dat zij sinds 29 februari 2012 nog een inkomen uit arbeid of enig ander inkomen geniet. De bewijslast voor het aantonen van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet berust nochtans bij verzoekster.

In zoverre verzoekster bij haar verzoekschrift een nieuwe arbeidsovereenkomst ondertekend in april 2012 bij een andere werkgever voorlegt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met voormelde arbeidsovereenkomst die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu bij haar verzoekschrift voegt. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoekster kan in het kader van huidig beroep dan ook evenmin dienstig verwijzen naar een '*aaneenschakeling van de onderscheiden contracten*'. Ook de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde bewijzen van sollicitaties werden niet eerder voorgelegd aan het bestuur en kunnen dus niet dienstig worden aangevoerd in huidige procedure.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verder uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van deze beslissing wel degelijk het bewijs van ziekteverzekering voorlegde. Verweerder betwist dan ook niet dat verzoekster over een ziektekostenverzekering beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

4.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder – zoals verzoekster correct stelt – aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect

voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidplicht blijkt niet.

4.1.2.4. Verzoekster geeft verder tevens aan een schending te willen invoeren van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt evenwel geen toepassing gemaakt van deze bepaling en verzoeker blijft verder ook in gebreke toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel kan dan ook evenmin worden weerhouden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

"In de bestreden beslissing heeft men zich uitsluitend gebaseerd op de eenzijdige stelling dat geen inkomsten uit tewerkstelling voorhanden zouden zijn. Dit terwijl verzoekster sedert haar verblijf in België (september 2011) ononderbroken tewerkgesteld is en bewijst dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Op het vlak van de ziekteverzekeringen is eveneens aan alle vereisten voldaan.

Verzoekster heeft zich samen met haar partner in België gevestigd. Zij voorzien beide in hun eigen bestaansmiddelen uit arbeid. Op geen enkel ogenblik spreken zij het sociale bijstandstelsel aan.

Verzoekster heeft zich reeds geruime tijd gevestigd samen met haar partner. Door de bestreden beslissing zal zij naar alle waarschijnlijkheid naar Nederland moeten terugkeren, hetgeen echter een familiaal en relationeel drama zou kunnen betekenen.

Door de beslissing dd. 20/04/2012 tot weigering van de aanvraag voor een verklaring van inschrijving van verzoekster wordt het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, gezins-, en familielevens (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze geschonden."

4.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster verwijst naar haar vestiging in België samen met haar partner en stelt dat de bestreden beslissing "een familiaal en relationeel drama" betekent. De Raad merkt evenwel op dat ten aanzien van verzoeksters partner, die tevens de Nederlandse nationaliteit bezit, op 20 april 2012 ook een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Bijgevolg blijkt niet dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoekster, omdat deze niet tot doel of gevolg heeft het gezinsleven van verzoekster te verbreken. Het EVRM omvat ook geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Verzoekster blijft eveneens in gebreke te duiden welke hinderpalen haar en haar partner zouden verhinderen hun gezinsleven in Nederland verder te zetten.

Verzoekster toont verder ook niet aan dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8, eerste lid van het EVRM door de bestreden beslissing in het gedrang komt. Zij beperkt er zich toe op abstracte wijze te verwijzen naar haar vestiging in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

4.2.2.2. De Raad merkt daarnaast op dat de bestreden beslissing op zich verzoekster ook niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten. Verzoekster blijft ook in gebreke om op concrete wijze te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling heeft geschonden. Een schending van artikel 12 van het EVRM kan dan ook evenmin worden weerhouden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS